Αναδημοσίευση από ethnos.gr

Μαύρα φίδια θα πρέπει να έχουν ζώσει όσους πολίτες έτυχε να παρακολουθήσουν τη συζήτηση στη Βουλή την προηγούμενη Πέμπτη σχετικά με τη σύσταση εξεταστικής επιτροπής για τις συνθήκες κάτω από τις οποίες οδηγηθήκαμε στο Μνημόνιο. Οχι για την απόφαση αυτή καθαυτή αλλά για το επίπεδο του κοινοβουλευτικού διαλόγου, δραματικά κατώτερο των απαιτήσεων των καιρών.

Το γιατί θα φανεί ίσως καλύτερα αν δούμε πρώτα μια άλλη συζήτηση, στη γερμανική Βουλή που έγινε μία ημέρα αργότερα και ενέκρινε τη βοήθεια προς την Ελλάδα. Οπως είναι γνωστό η πρόταση της κ. Μέρκελ συγκέντρωσε ευρύτατη πλειοψηφία 473 ψήφων έναντι 100 κατά και 11 αποχών.

Αυτή η πλειοψηφία ωστόσο επιτεύχθηκε μόνο επειδή ψήφισε υπέρ της βοήθειας το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα της αντιπολίτευσης. Μόνη της η κ. Μέρκελ δεν θα τα είχε καταφέρει με όλες τις καταστροφικές συνέπειες που κάτι τέτοιο θα είχε για την Ελλάδα.

Λίγο να είχε μπει στον πειρασμό η ηγεσία του SPD -στο κάτω κάτω έχουν εκλογές σε λίγους μήνες- να δημαγωγήσει και όλα θα είχαν πάει ανάποδα. Αφορμές είχε πολλές. Οτι για παράδειγμα η λύση δεν είναι αποτελεσματική και θα χρειαστεί να δοθούν και άλλα χρήματα στην Ελλάδα. Ή ακόμα χειρότερα να πει ποιος ο λόγος να φορτώνονται οι Γερμανοί φορολογούμενοι τη σωτηρία των τραπεζιτών και των πλουσίων ή ότι μια τέτοια βοήθεια είναι αντισυνταγματική!

Αυτό ακριβώς δηλαδή που έκανε το αδελφό κόμμα του ΣΥΡΙΖΑ, το «DIE LINKE», το οποίο ανακοίνωσε μάλιστα ότι θα προσφύγει κατά της απόφασης στο Συνταγματικό Δικαστήριο της Γερμανίας.

Ποιος μπορεί να τους κατηγορήσει; Μήπως στην ελληνική Βουλή δεν ακούσαμε ακριβώς τα ίδια επιχειρήματα; Τι άλλο είπε ο κ. Καμμένος παρά το ότι το Μνημόνιο ήταν ένα στημένο παιχνίδι από τους διεθνείς κερδοσκόπους και την οικογένεια Παπανδρέου για να κερδίσουν από τα διαβόητα CDS;

Επιδείκνυε μάλιστα και έναν χονδρό φάκελο γεμάτο έγγραφα τα οποία, όπως ισχυριζόταν, αποτελούν τις αποδείξεις του εγκλήματος. Παραδόξως αρνήθηκε να τον καταθέσει παρά τις επανειλημμένες προκλήσεις του κ. Σταμάτη να το κάνει «για να τον διαβάσουν οι βουλευτές κι αν βγάλουν αυτοί άκρη ελάτε να μου το πείτε».

Με τη γραμμή αυτή όμως -σε πιο πολιτική ωστόσο εκδοχή- φλέρταρε και ο ΣΥΡΙΖΑ. Ο Γ. Δραγασάκης περίπου είπε ότι υπήρξε μια διεθνής συνωμοσία και ότι είχε προαποφασιστεί να μπει το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο στα της Ευρώπης. Απλώς κάποια στιγμή η Ελλάδα επιλέχθηκε σαν το πρώτο πειραματόζωο! Κάποιοι δηλαδή -η Μέρκελ, ο Ομπάμα, κάποιοι άλλοι άραγε;- επιδίωξαν συνειδητά την κρίση. Δεν ήταν μια κρίση του καπιταλισμού τελικά.

Οι δικοί μας ήταν απλώς τα εκτελεστικά όργανα. Ο κ. Τσίπρας (όπως μας υπενθύμισε ο κ. Φ. Σαχινίδης) το είπε καθαρά σε πρόσφατη συνέντευξή του. Ο κ. Παπανδρέου «υλοποιούσε προειλημμένες αποφάσεις», ένα «προμελετημένο και προσχεδιασμένο έγκλημα» το οποίο αρνήθηκε να υλοποιήσει ο κ. Καραμανλής, «δέχθηκε όμως με θέρμη» ο κ. Παπανδρέου.

Οταν εμείς υποστηρίζουμε τέτοιες τρελές θεωρίες, τότε στ' αλήθεια γιατί να μας δώσουν τα λεφτά; Τι εμπιστοσύνη μπορεί να έχουν στο πολιτικό μας σύστημα; Και πώς θα πείσει ο κ. Τσίπρας ότι πράγματι θεωρούσε απαραίτητη και υποστήριζε την έγκριση της δόσης; Ούτε τους Γερμανούς συντρόφους του δεν κατόρθωσε να πείσει.

Με αυτά και με κείνα, το συμπέρασμα το έβγαλε ο Σπύρος Χαλβατζής: «Είναι Κοινοβούλιο αυτό; Είναι πράγματα αυτά;». Μπορεί κανείς να διαφωνεί 100% με τις θέσεις του, αλλά μπροστά στην παρωδία που παρακολουθήσαμε, ήταν όαση σοβαρότητας!